

Tko nam krade djetinjstvo?

Žali mi se neki dan susjed kako se njegova djeca ništa ne znaju sama igrati spominjući usput vrijeme prošlo, vrijeme kad je on sam bio deran iz moje skupine kojeg sam nerijetko doslovce skidala sa stabla kruške na dvorištu vrtića, i završava tiradu usklikom:

- Samo im je do televizije i kompjuterskih igrical!

Osvrnem se po susjedovom dvorištu i površno zaključim kako je to stvarno žalosno pokraj tolike hrpe skupih igračaka. A onda ih zagledam pozornije. Nisam klinka, ali vidim da nemaju potencijala. Izgustirane su već onog dana kad su tamo i stigle. Previše su završene! Da sam klinka, na tom bih dvorištu sigurno umrla od dosade. Mislim, ali ništa ne kažem. Njegujem dobrosusjedske odnose!

Onda mi padne na pamet vrtićko dvorište. Moje dvorište. Sva viđena i neviđena dvorišta prolaze mi kroz glavu i nikako da ih se oslobodim. A onda mi sine!

Kad sam ja bila klinka (u prošlom tisućljeću) i kad su moji klinci bili klinci (u prošlom stoljeću), zapravo se nismo ni igrali na dvorištu. Što je to dvorište? Ograde, ako su i postojale, bile su tu zbog kokoši i pilića, a klincima su koristile za svladavanje penjačkih vještina koje se nadalje usavršavaju u obližnjoj šumi ili voćnjaku.

Nitko se nije igrao na dvorištu, svom ili tuđem, svejedno. Kući smo dolazili kad bismo oglasnjeli.

Moji klinci i ja. Koristili smo iste fore da izbjegnemo odrasle. Odeš daleko da ne čuješ kad te se zove. Jer uvijek je to baš onda kad se najbolje igramo.

Kad sam ja bila klinka i kad su moji klinci bili klinci, nismo se bojali krpelja. Što su to krpelji?

Ako su i postojali, u to su vrijeme bili sasvim benigni. Ili nisu? Nemam pojma!

Nekada se nismo bojali niti zmija. Ne previše! Ali niti dovoljno da ostanemo doma. A možda ih nije ni bilo. Tko zna? Kad sam ja bila klinka, još nisu bili izmislili sprejeve protiv komaraca i ostale gamadi. Ljeti smo bili puni krasta koje je gušt bilo skidati. Jesu li se inficirale? Možda i jesu, ali koga je za to bilo briga!

Kad sam ja bila klinka i kad su moji klinci bili klinci, svake smo jeseni imali crijevne gliste. Jer smo jeli voće u voćnjaku. S poda i sa stabla. Neoprane. Voda je daleko. Na dvorištu!

Jednokratno bismo uzeli nekakvu tableticu i to je bilo to. Nitko se zbog toga nije uzrujavao. Ni djeca, a bogme ni odrasli.

Nekada se nismo bojali nepoznatih ljudi. Svako je svakoga znao. U ulici i kvartu.

Kad sam ja bila klinka i kad su moji klinci bili klinci, bilo je sasvim u redu pokisnuti do gole kože i gacati po lokvama. Nije nas bilo briga za prehladu i čistu odjeću. Ionako smo stalno bili šmrkavi. Rukavima smo brisali noseve. Kihali smo na otvorenome!

Neki dan svjedočim dokolici vlastitih unuka i dječurlije iz susjedstva. Odgajateljica u meni inicira aktivnost u prirodi. Pomalo u strahu od krpelji, pčela, osa, zmija, UV zračenja, a više od njihovih roditelja.

- Ma k vragu sve!

Vratim ih u komadu, nekoliko ogrebotina od kupina nećemo računati, gladne, žedne i umorne, pune planova i ideja za sutra i, znam, sigurna sam, ima nade, još nije sve izgubljeno!

Dragi moji, što vi mislite:

- Imaju li današnja djeca slobodu da se igraju, onako bez veze, s ciljem i svrhom samo njima znanom?

Da se igraju čega žele, čime i s kim žele?

Sputavamo li ih svojim strahovima?

Imamo li povjerenja u njih i njihov nagon za samoodržanjem?

Mislite li da su se promijenila djeca?

Gdje je djetinjstvo?

Tko im ga krade?

Ljubi vas i grli vaša Marica

iz maričinog kuta